

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

VĂZÂND CREDINȚA BISERICII SALE, HRISTOS-DUMNEZEU DĂRUIEȘTE VINDECARE

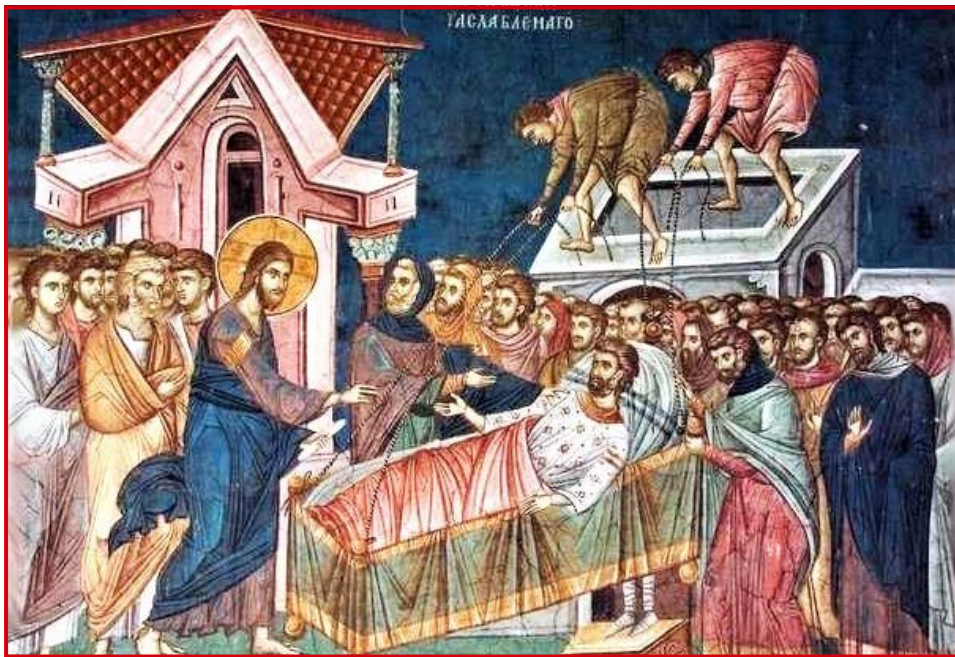

DUMINICA A 6-A DUPĂ RUSALII

(*Vindecarea slăbănogului
din Capernaum*)

SF. AP. ȘI DIACONI: PROHOR,
NICANOR, TIMON ȘI PARMENA;
SF. CUV. PAVEL DE XIROPOTAMU

În duminica de astăzi, a 6-a după Rusalii, Biserica Ortodoxă amintește de minunea vindecării slăbănogului din Capernaum de către Mântuitorul Iisus Hristos, Doctorul sufletelor și al trupurilor credincioșilor. Evanghelia citită astăzi la Sfânta Liturghie ne vorbește despre vindecarea unui slăbănog, a unui om paralizat din orașul Capernaum, care a fost adus la Mântuitorul de prietenii săi pentru a-i fi redată sănătatea trupească și sufletească.

Mântuitorul Iisus Hristos văzând credința lor, i-a spus lui: „Iertate sunt păcatele tale”; iar după aceea, mai târziu: „Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta”. Din aceste cuvinte și fapte ale Mântuitorului înțelegem că între boala și suferința trupească și starea interioară a omului există o legătură care condiționează vindecarea uneia de cealaltă.

Evanghelia de astăzi ne arată patru mari adevăruri duhovnicești cu înțeles adânc pentru viața noastră spirituală. Și anume: legătura dintre iertarea păcatelor și vindecarea de boli, legătura dintre suferință și pocăință, legătura dintre vindecarea păcatelor, vindecarea de boli și slăvirea adusă lui Dumnezeu și legătura dintre credința celui bolnav și credința celor din jurul lui care îngrijesc de el. Hristos Domnul nu diminuează demnitatea persoanei umane întristate, ci o salvează și o înalță, după ce aceasta a fost rănită de păcat și de suferința bolii.

În cazul bolnavului din Capernaum, boala sa trupească văzută, adică paralizia, era semnul unei boli sufletești nevăzute, și anume o robie a păcatului, o „legătură nedezlegată” a sufletului.

Însă, prin pocăință, care în acest caz era una tainică, știută numai de Hristos-Dumnezeu și de cel suferind, omul acesta bolnav dorea mult să poată schimba starea sa de boală în stare de sănătate, venind

cu speranță la Iisus Mântuitorul. Numai după ce i-a iertat păcatele slăbănogului, Mântuitorul îi spune acestuia: „Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta!”

Înțelesul adânc al acestor cuvinte simple ale lui Iisus ar fi următorul: după ce mai întâi te-am vindecat sufletește, acum te vindec și trupește; de acum vei fi din nou om sănătos între oameni, pentru că te-a miluit Dumnezeu-Omul, Care ți-a iertat sufletul și l-a înălțat la demnitatea de fiu duhovnicesc al Său, după har, iar apoi ți-a vindecat și trupul, dăruindu-ți libertatea de acțiune, mișcare și comuniune.

Evanghelia de azi mai evidențiază încă un sens duhovnicesc, foarte folosit pentru viața credincioșilor din Biserică. Evanghelia spune că Iisus, „văzând credința lor, i-a zis slăbănogului: îndrăznește fiule, și se iartă păcatele tale” (Matei 9,2). Evanghelia nu spune: „Iisus văzând credința lui”, ci „văzând credința lor”. Desigur, avea și bolnavul credință, de aceea Iisus l-a numit „fiu”, dar Evanghelia ne arată că Iisus a văzut mai întâi credința puternică a celor care l-au adus pe cel bolnav la El, și de aceea i-a zis celui bolnav: „îndrăznește fiule, și se iartă păcatele tale”, iar puțin mai târziu i-a zis: „Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta”. Așadar, vedem că Mântuitorul Iisus Hristos prețuiește mult credința celor care ajută pe cel bolnav, fiind credință unită cu iubire și multă

smerenie. Prin urmare, învățăm că Dumnezeu prețuiește mult credința celor din familia bolnavului, credința prietenilor lui, credința celor care îl ajută pe cel neputincios, credința tuturor celor milostivi și solidari cu cel aflat în suferință. La credința milostivă și smerită a acestora răspunde Dumnezeu cu iubirea Sa vindecătoare, dătătoare de iertare și sănătate, de viață și bucurie.

Într-un înțeles duhovnicesc, cei ce au ajutat pe cel bolnav să vină la Iisus reprezintă Biserica, adică pe toți slujitorii și credincioșii ei care ajută pe cei bolnavi. Văzând credința Bisericii Sale, Hristos-Dumnezeu dăruiește vindecare sau alinare multor bolnavi care nu se mai pot ruga pentru ei înșiși sau nu mai pot veni singuri la biserică, ci sunt aduși de alții, sau zac în pat acasă ori în spital.

Dumnezeu îngăduie uneori încercări, între care și bolile, ca noi să fim mai milostivi, mai ajutători, mai solidari și mai sensibili la suferințele altora. Când dăm o mână de ajutor celor bolnavi, săraci și singuri, devenim și noi milostivi și iubitori de oameni ca Hristos Domnul.

De fapt, dacă lucrează în noi Duhul lui Hristos, devenim mâinile iubirii lui Hristos, Care, prin noi și prin alți oameni, îi ajută pe cei suferinzi și pe cei neajutorați. ❖

Părintele diacon Cristian Filiuță

ASCULTARE ȘI POVĂȚUIRE DUHOVNICEASCĂ ÎN LUPTA CU PĂCATUL

Întotdeauna să ne rugăm ca Domnul să ne povățuiască ce anume trebuie să facem și Domnul nu ne va lăsa să ne rătăcim. Adam n-a avut înțelepciunea să-L întrebe pe Domnul despre rodul pe care i l-a dat Eva, și pentru aceasta a pierdut Raiul. David n-a întrebat pe Domnul: „Este bine, oare, să iau pe femeia lui Urie?” și a căzut în păcatul uciderii și al preacurviei. Așa și toți sfinții care au păcătuit, au păcătuit pentru că n-au chemat pe Domnul să-i ajute și să-i povățuiască. Cuviosul Serafim din Sarov zicea: „Când vorbeam după mintea mea, se întâmpla să greșesc”.

● Dar sunt și greșeli fără păcat, care vin din nedesăvârșirea noastră; le vedem chiar și la Maica Domnului. În Evanghelie se spune că atunci când a părăsit Ierusalimul împreună cu Iosif, ea credea că Fiul ei mergea cu rudele sau cunoscuții... Și abia la capătul a trei zile de căutare L-au găsit în templu vorbind cu cărturarii (Luca 2, 44).

Astfel, numai Domnul știe toate, noi însă, oricine am fi, trebuie să ne rugăm Domnului să ne povățuiască și să întrebăm pe părintele duhovnicesc, ca să nu greșim. Duhul lui Dumnezeu povățuiește pe toți în chip deosebit: unul se liniștește (viețuiește în isihie) în singurătate, în pustie, altul se roagă pentru oameni; altul este chemat să păstorească turma cuvântătoare a lui Hristos; altuia i s-a dat să propovăduiască sau să mângâie pe cei ce suferă; altul slujește pe aproapele din muncă sau averea lui - toate acestea sunt daruri ale Duhului Sfânt și toate sunt date în grade diferite: unuia treizeci, altuia șaiszeci, altuia o sută (Marcu 4, 20). Dacă ne-am iubi unii pe alții într-o simplitate a inimii, atunci Domnul ne-ar arăta prin Duhul Sfânt multe lucruri minunate și ne-ar descoperi mari taine. *(Sfântul Cuvios Siluan Athonitul, Între iadul deznădejzii și iadul smereniei)*

● Ascultarea ne smerește; postul și rugăciunea însă, dau naștere uneori gândurilor rele care ne fac să postim și să ne rugăm cu mândrie. Dacă un frate sub ascultare se obișnuiește să gândească: „Dumnezeu îl îndreptează pe bătrânul

(starețul) meu”, atunci se va mântui ușor pentru ascultare. Pentru cel ce ascultă, totul e virtute ca și rugăciunea inimii care îi este dată pentru ascultare, zdrobirea inimii și lacrimile. El iubește pe Domnul și se teme să nu-L supere prin vreo încălcare (a poruncilor); pentru că Domnul Cel Milostiv îi dă gânduri sfinte și smerite și el iubește lumea întreagă și înalță pentru lume rugăciuni cu lacrimi - așa învață harul, sufletul pentru ascultare.

Trebuie să gândim: Domnul m-a adus în acest loc și la acest bătrân (stareț). Dă Doamne să ne mântuim. Vrajmașul ne întinde multe curse, dar cel care își va mărturisi gândurile, acela se va mântui, pentru că părintelui duhovnicesc i se dă Duhul Sfânt pentru mântuirea noastră.

Domnul se face cunoscut ascultătorilor simpli. Regele David era fratele mai mic și păstor (cf. I Regi 16, 11), și Domnul l-a iubit pentru blândețea sa; cei blânzi sunt întotdeauna ascultători. El a scris pentru noi Psaltirea, în puterea Duhului Sfânt, Care era viu întru el. Și prorocul Moise a fost păstor la socrul său (cf. Ieșire 3, 1): iată ascultarea. Și Maica Domnului era ascultătoare și sfinții Apostoli. Aceasta e calea pe care ne-a arătat-o Însuși Domnul; să ne ținem de ea și vom primi pe pământ roadele Duhului Sfânt. *(Cuviosul Siluan Athonitul, Între iadul deznădejzii și iadul smereniei)*

● Este important să te liberezi de un păcat, și cu atât mai mult de o patimă, prin angajarea într-o luptă susținută îm-

potriva lor prin toate mijloacele: rugăciune, post sever, metanii, starea în picioare, sobrietatea în toate și mai ales ascultarea, care este mai mare decât rugăciunea și postul, după cum ne învață Părinții ascetici. Un adagio din tradiția ascetică spune: „Dă-ți sângele, ca să primești Duhul”. Aceasta nu înseamnă pelagianism (mântuire prin propriile forțe), pentru că aceiași Părinți știu că „totul este har”. Însă numai prin asceză ființa umană - trup, suflet și duh - devine sensibilă și se deschide la lucrarea harului.

Sfântul Siluan Athonitul ne îndeamnă ca atunci când nu avem un părinte duhovnicesc experimentat să ne adresăm totuși în orice împrejurare unui preot, chiar dacă nu are o experiență duhovnicescă foarte mare: „Toate nenorocirile noastre provin din aceea că nu cerem sfatul Bătrânilor (stareților) care au fost așezați să ne călăuzească, iar pe de altă parte, Păstorii nu întrebă pe Domnul cum trebuie să lucreze.

Întrebă-l, chiar dacă părintele tău duhovnicesc n-a trecut el însuși prin experiența rugăciunii, și Domnul Se va milostivi de tine și te va păzi de orice rătăcire. Dar dacă-ți spui: «Acest părinte duhovnicesc trebuie să fie neexperimentat, căci este prea ocupat cu cele lumești; mă voi conduce eu cu ajutorul cărților», ești pe o cale primejdioasă și în amăgire duhovnicescă”. *(Mitropolitul Serafim (Joantă), Sfinții printre noi: de la Paisie Olaru la Rafail Noica. Duhovnici pe care i-am cunoscut) ❖*

ÎNCEPEM POSTUL ADORMIRII MAICII DOMNULUI

Postul Adormirii Maicii Domnului este unul dintre cele mai importante posturi pe care credincioșii îl țin în cursul anului bisericesc. Este mai scurt decât Postul Paștelui și cel al Crăciunului. Începe de regulă la 1 august și ține două săptămâni, până la 15 august.

Lăsatul secului se face la 31 iulie, iar dacă această zi cade miercuri sau vineri – cum se întâmplă în acest an - se lasă sec pe 30 iulie, postul începând pe 31 iulie.

Îl cunoaștem și sub denumirea de Postul Sfintei Marii sau Sântămăriei. Acest post ne pregătește pentru cele două praznice importante care au loc în luna august: Schimbarea la Față, pe 6 august, și Adormirea Maicii Domnului, pe 15 august.

Acest post și durata lui au fost stabilite prin secolul al V-lea, atunci când cultul pentru Maica Domnului a început să capete amploare. O vreme durata acestui post a fost diferită, căci cei din Antiohia, de pildă, obișnuiau să postească doar o zi, pe 6 august, în timp ce credincioșii din Ierusalim posteau timp de opt zile. Existau creștini care posteau chiar întreaga lună august, iar alții întreaga lună septembrie.

Uniformizarea duratei și a datei postului Adormirii Maicii Domnului s-a făcut în secolul al XII-lea, la sinodul local din Constantinopol din anul 1166, condus de patriarhul ecumenic Luca Crysoverghis, și la care s-a hotărât ca postul să se țină de pe data de 1 august până pe 15 august, zi în care Biserica prăznuiește Adormirea Născătoarei de Dumnezeu.

Ca orice post, și Postul Adormirii Maicii Domnului nu se rezumă numai la înfrânarea de la anumite bucate, ci în primul rând de la toate lucrurile care ne despart de Dumnezeu, mai greu decât postul alimentar fiind oprirea de la săvârșirea de păcate și cultivarea cu mai mare atenție a virtuților.

Ne rugăm mai mult acum, în acest post există rânduiala săvârșirii slujbei Vecerniei împreună cu unul din cele două Paraclise ale Maicii Domnului, iar în ajunul praznicului, Prohodul Maicii Domnului. Credincioșii se spovedesc și se împărtășesc în număr mare în această binecuvântată perioadă a postului, mai ales la marile praznice ale Schimbării la Față și Adormirii Maicii Domnului.

În acest post, în fiecare luni, miercuri și vineri până la orele 15 se recomandă ajunarea, iar mai apoi se poate consuma doar mâncare uscată, iar în zilele de marți și joi se mănâncă legume fierte fără ulei. Sâmbăta și duminica este dezlegare la ulei și vin, iar pentru bucuria praznicului, în ziua Schimbării la Față se face dezlegare la pește.

Dar, vom posti fiecare după starea

noastră de sănătate, după vârsta și problemele noastre, dar mai ales după râvna și evlavia pe care o avem față de Maica Domnului. Sfatul și binecuvântarea duhovnicului trebuie cerute atunci când nu putem, din diverse motive, să ținem postul după tipicul bisericesc și Pravilă. Și chiar dacă nu putem posti, vom înmulți rugăciunea și milostenia, vom ierta și vom cere iertare, vom folosi timpul postului pentru participarea la Sfintele Slujbe, vom lua aminte cu mai mare atenție la starea noastră duhovnicească, neuitând a ne spovedi și a aduce alte jertfe plăcute lui Dumnezeu în locul sau completarea postului de alimente.

Postind cu bucurie

● Îmi prescriu post limbii spre a o desprinde de obiceiul grăirii în deșert și spre a grăi cu grijă doar acele cuvinte care limpezesc calea venirii Tale. Și mi-am impus postul asupra grijilor mele pentru ca el să le poată alunga precum vântul împrăstie ceața, ca nu cumva ele să se interpună între mine și Tine și ca nu cumva să-mi întoarcă din nou privirea spre lume.

Iar postul mi-a adus în suflet liniște în fața lumilor necreate și create, și smerenie față de oameni și creaturi. Și mi-a picurat curaj în mine, de felul celui pe care nu l-am cunoscut vreodată pe când eram înarmat cu tot felul de arme lumești.

Care era nădejdea mea înainte de a fi început să postesc, în afară doar de o altă poveste spusă de alții și care trecea din gură în gură?

Povestea spusă de alții despre mântuire,

prin rugăciune și post, a devenit a mea. Postul fals însoțește falsa nădejde, întocmai precum lipsa postului însoțește lipsa de nădejde. Dar întocmai precum o roată se învârte în spatele altei roți, tot astfel adevăratul post urmează adevăratei nădejdi.

Ajută-mă, Doamne, să postesc și să nădăjduiesc cu bucurie, căci Tu, Prea Veselul meu Praznic, Te apropii de mine cu zâmbetul Tău strălucitor. *(Sfântul Ierarh Nicolae Velimirovici, Rugăciuni pe malul lacului)*

● Se cuvine celui ce se nevoiește să se înfrâneze de la toate, nu doar de la bucate, ci îndeobște de la toate cele oprite, căci în ce chip tăierea unui singur mădular urâtește tot trupul omului, așa strică neajunsul unei singure virtuți întreaga frumusețe a înfrânării.

Trebuie să te înfrânezi cu toate simțurile: cu auzul, cu văzul, cu mirosul, cu gustul și pipăitul și, desfăcându-te de tot ce este pământesc, să te înalți cu mintea sus. Atunci va fi curată rugăciunea noastră către Domnul, și împreună-vorbirea cu El va fi asemenea celei îngereste.

Adevărat post e acela când nu numai că ne înfrânăm, ci și împărțim săracilor și văduvelor ceea ce am fi cheltuit îndestulându-ne, astfel încât aceștia, dobândind astfel hrană, să-L roage pentru tine pe Dumnezeu și să facă postul tău jertfă bineplăcută Lui, precum spune Isaia: „Frânge celui flămând pâinea ta, și pe săracii cei fără casă adu-i în casa ta” (Isaia 58, 7). *(Patericul Lavrei Sfântului Sava) ❖*

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 28 IULIE - 4 AUGUST 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 28 iulie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 6-a după Rusalii (Vindecarea slăbănogului din Capernaum - Utrenia, Sfânta Liturghie)
Miercuri 31 iulie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 2 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 3 august	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 4 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Rusalii (Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum) - Utrenia, Sfânta Liturghie

UN NOU SFÂNT AL GRECIEI: CUVIOSUL IACOV TSALIKIS

Cei care au călătorit în Grecia în insula Evia au ajuns probabil și la Mănăstirea Sfântului David din Evia. Au descoperit că în această mănăstire au trăit doi sfinți: Cuviosul David Bătrânul - prăznuit la 1 noiembrie - și Cuviosul Iacov Tsalikis - prăznuit la data de 22 noiembrie. Primul a trăit în secolul al XVI-lea, iar al doilea între anii 1920 și 1991.

Amândoi au fost stareții acestei mănăstiri și amândoi au găsit la venirea lor acest sfânt loc într-o stare avansată de degradare, drept pentru care, cu multă nevoință, au strâns bani și materiale și au refăcut, în vremuri vitrege, mănăstirea.

Cuviosul Iacov a trăit 40 de ani în Mănăstirea Sf. David din Evia. S-a născut în data de 5 noiembrie 1920 în Asia Mică. La 32 de ani a intrat în monahism, iar în data de 19 decembrie 1952 a fost hirotonit ieromonah. În 25 iunie 1975 a devenit starețul Mănăstirii Sf. David, pe care a povățuit-o duhovnicește până la sfârșitul vieții sale pământești în noiembrie 1991. A fost canonizat de Sfântul Sinod al Patriarhiei Ecumenice la sfârșitul anului 2017.

S-a născut într-o familie săracă, dar credincioasă. Dar Maica Domnului și sfinții i-au apărut de multe ori în viață și l-au ajutat, l-au vindecat și l-au îndrumat. Viața lui a fost plină de încercări, dar și-a petrecut-o în curățenie, smerenie și rugăciune. Multe minuni l-au înconjurat încă din copilărie, iar cu vremea, pentru îndelunga sa răbdare, asceză, blândețe și rugăciune, a căpătat multă îndrăzneală la sfinții care de multe ori îi apăreau aievea și-i răspundeau rugăciunii lui pentru ajutorarea celor ce cereau de la Cuviosul Iacov dezlegarea necazurilor lor. Părintele Porfirie (Sf. Porfirie Kavsokalivitul - 2 decembrie), spunea despre Cuviosul Iacov: „Să știți că el este unul dintre cei mai mari înainte-văzători din perioada aceasta numai că se ascunde cu grijă ca să nu fie slăvit”, iar Cuviosul Paisie Aghioritul afirma că deținea „harismele Sfântului Nectarie”.

Vă îndemn să căutați cărțile care s-au scris despre Cuviosul Iacov Tsalikis și, dacă nu puteți ajunge în insula Evia, măcar prin aceste lecturi faceți un pelerinaj în gând, aflând cât mai multe despre acest mare sfânt care a trăit în Mănăstirea Sf. David. Vă asigur că nu veți regreta. Veți descoperi cât de actuale sunt cuvintele Mântuitorului care ne cheamă de două mii de ani pe toți la sfințenie, la desăvârșire.

Vă oferim două fragmente din cartea „Fericitul stareț Iacov Tsalikis, starețul Mănăstirii Cuviosului David «Bătrânul»” a cunoscutului patrolog grec patrolog grec Stelian Papadopoulos, unul dintre cei mai mari teologi ortodocși ai vremurilor noastre și un mare prieten al Bisericii Ortodoxe Române și al teologiei românești.

● După câțiva ani, înainte de 1940, s-a îmbolnăvit din nou. Postul mult, lipsa unei alimentații bune, mersul pe jos - uneori din pricina sărăciei și alteori din nevoință - iarna pe gheață și prin ploi, au făcut ca picioarele lui să se umfle în partea de jos. După aceea, tălpile și gleznele s-au umplut de răni și scoteau puroi. Îl durea înfricoșător. Le lega cu bucăți de pânză veche și de la o vreme nu a mai putut umbla deloc. Cei ce șiau leacuri practice n-au putut face nimic.

În vremea aceea făceau procesiune prin sate cu Icoana Maicii Domnului „Străina” din Almiro - Voios. Iacov, auzind că aveau să ducă icoana și prin satul Dafne, în ciuda stării lui îi spuse mamei sale:

- Mamă, mă duc și eu să mă închin.

Aceea a fost surprinsă, însă fiindu-i milă de fiul ei, i-a spus:

- Băiatul meu, nu vezi în ce hal ești? Cum vei putea merge?

Dar Iacov insistă:

- Voi merge și mă va face bine.

De față era și părintele Dimitrie, care i-a spus mamei lui:

- Tudora, lasă-l pe copil să meargă.

Și, astfel, Iacov a pornit la drum, dar pentru el a fost o călătorie chinuitoare. Mucenicie în adevăratul sens al cuvântului, pentru că s-a dus pe jos având gleznele pline de răni ce scoteau puroi și apă.

Într-un târziu a ajuns la Dafne. A intrat în biserică, și s-a închinat la icoana Maicii Domnului, după care s-a retras într-un colț fiind istovit, pe jumătate leșinat. S-a așezat puțin să-și revină, și a așteptat să plece toți închinătorii. Atunci a îngenuncheat și s-a rugat fierbinte Maicii Domnului ca să-l vindece. [...] Se ruga stăruitor, vărsând lacrimi. În cele din urmă, a mers să se închine din nou la icoană, după care ieșind din biserică și-a simțit picioarele libere.

● În vremea heruvicului, fericitul liturghisitor (n.r. – Cuv. Iacov) de multe ori nu se afla singur în altar, ci era înconjurat de îngeri care slavosloveau pe Dumnezeu, înveleau atmosfera și participau și ei la Sfânta Liturghie. Stăteau atât de aproape de el, încât îl atingeau cu aripile, iar el privea la chipurile lor tinerești.

Odată, atunci când a făcut Vohodul Mare, o călugăriță ce era de față l-a văzut că merge prin aer, că intră în altar fără să pășească pe dușumea. S-a pierdut cu firea și și-a făcut cruce, deoarece era pentru prima dată când a văzut o minune. Atunci când s-a terminat Liturghia și călugărița s-a dus să ia binecuvântare ca să plece, Părintele Iacov îi spuse cu naivitate:

– Astăzi Liturghia a fost altfel.

Auzind acestea, monahia a prins curaj și a început să-i descrie cum l-a văzut la Vohodul cel Mare. Dar Starețul a apucat mai înainte și i-a spus să tacă, să nu spună nimănui nimic.

Mai târziu i-a explicat unui diacon îndatoririle sale. Și ca să-l facă mai atent, i-a vorbit cu o adâncă evlavie despre experiențele și vedeniile lui:

– Ah, părintele meu, dacă ați vedea ce se petrece în timpul heruvicului, când preotul citește rugăciunea, ați fugi cu toții... Îngerii urcă și coboară nevăzut și de multe ori simt aripile lor cum mă lovesc peste umeri.